

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim uznano w niej, że skarżący nie przedstawił dowodu złej wiary oraz uznano, że wniosek o unieważnienie prawa do znaku na podstawie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej nie może zostać uwzględniony;
- unieważnienie unijnego znaku towarowego nr 11 380 771 na podstawie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2018 r. – Chrome Hearts / EUIPO – Shenzhen Van St. Lonh Jewelry (Przedstawienie krzyża)

(Sprawa T-137/18)

(2018/C 166/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chrome Hearts LLC (Hollywood, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Shenzhen Van St. Lonh Jewelry Co. Ltd (Shenzhen, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Shenzhen Van St. Lonh Jewelry Co. Ltd

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie krzyża) – zgłoszenie nr 13 845 871

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie R 766/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części;
- obciążenie EUIPO i ewentualnego interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;

- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001 w zakresie dotyczącym „środków odświeżające powietrze [zapachowych]” i „nici dentystycznych”, będących przedmiotem sporu.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – APG Intercon i in. / Rada i in.

(Sprawa T-147/18)

(2018/C 166/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: APG Intercon Ltd (Nikozja, Cypr) i 147 innych [przedstawiciele: adwokaci A. Markides, K. Scordis, A. Gavrielides, C. Velaris, C. Velaris, A. Robertson, QC (Queen’s Counsel) i G. Rothschild, barrister]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa (reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej) oraz Unia Europejska (reprezentowana przez Komisję Europejską)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd, z tytułu odszkodowania za szkody poniesione w wyniku decyzji Eurogrupy dotyczących uporządkowanej likwidacji Cyprus Popular Bank Public Co Ltd (zwanego dalej „Laiki Bank”), umorzenia lub konwersji długu (bail-in) Bank of Cyprus Public Company Limited (zwanego dalej „Bank of Cyprus”) oraz zbycia aktywów i oddziałów rzeczonych banków w Grecji lub w wyniku udzielenia awaryjnego wsparcia płynnościowego (ELA) na rzecz Laiki Bank za zgodą Europejskiego Banku Centralnego i późniejszego przeniesienia, pod kierownictwem Europejskiego Banku Centralnego, odnośnego zobowiązania na Bank of Cyprus;

lub, ewentualnie:

- uznanie, że pozwani ponoszą odpowiedzialność pozaumowną, i określenie procedury celem ustalenia rzeczywistej, możliwej do pokrycia straty poniesionej przez skarżących;

i w każdym wypadku:

- obciążenie pozwanych poniesionymi przez skarżących kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia podstawowej zasady równego traktowania i niedyskryminacji:

- wskutek środków przyjętych przez instytucje Unii Europejskiej doszło do niezgodnej z prawem dyskryminacji pomiędzy wierzycielami Laiki Bank lub pomiędzy wierzycielami Bank of Cyprus;
- rzeczony naruszenia były wystarczająco poważne, jako że instytucje przekroczyły w sposób oczywisty i poważny granice przysługujących im uprawnień dyskrecyjnych; oraz
- pomiędzy naruszeniami i poniesioną przez skarżących szkodą istnieje związek przyczynowy.